

Ека Курняван - „Хубостта е рана“

В следобедна на мартенски уикенд, двадесет и една години след смъртта си, Деви Аю се надигнала от своя гроб. Задрямалото под близката плумерия овчарче така се стреснало, че се напикало в гашите и писнало, а четирите му овце хукнали на вси страни като подгонени от тигър между камъните и дървените обозначения на гробовете. Всичко това се дължало на шума, появил се откъм някогашния затънал в избуяли треви стар гроб, на чийто камък нищо не пишело, но всички знаели, че в него почива Деви Аю. Споминала се била на петдесет и две, възкръснала двадесет и една години след като я погребали, и оттам насетне никой не бил сигурен как точно следва да изчисляват възрастта ѝ.

След като овчарчето вдигнало тревога, около гроба се струпал народ. Вдигнали пешовете на саронгите си, повлекли дечурлигата, стиснали дръжки от метли или омърляни от кърската кал, хората се снишили зад пясъчните череша, ятрофите и из близките бананови градини. Никой не смеел да се приближи към идващия откъм стария гроб тътен, а само гледали отдалеч – така, както всеки понеделник сутрин наблюдавали на пазара и приходящия продавач на лекарства. Тълпата се наслаждавала с пълна сила на тревожната гледка, без да си дават сметка колко би се ужасил всеки от тях, ако наоколо ги нямало останалите. Не само това, ами направо се надявали да станат свидетели на чудо, далеч по-необичайно от най-обикновен шумен гроб, тъй като погребаната в този парцел била не коя да е, а проститутка, която през войната била обслужвала японците. За грешници като нея кяите открай време твърдели, че наказанието щяло неминуемо да ги последва и в гроба им. А звукът най-вероятно бил от бича на измъчващия я ангел. По някое време ги обзела скуката, тъй като никакво по-значимо чудо не последвало.

А когато най-после и то се сбъднало, възприело възможно най-фантастичната форма. Гробът се разтресъл и разпукал, земята изригнала, настъпило нещо като леко земетресение, ураганен вятър отнесъл и трева, и надгробни камъни, а иззад сипещата се от въздуха завеса пръст се надигнала фигурата на възмутена и вкочанила се възрастна жена, увита все още в покрива, с който сякаш предишната вечер я били погребали. Народът истерял и се рязбягал по-хаотично и от овцете, а синхронните им писъци заотеквали от склоновете на далечните хълмове. Майка захвърлила бебето си в храсталака, а баща му гушнал по погрешка бананов клон. Двамина се плъоснали в канавка, други припаднали в несвят край пътя, а трети хукнали и пробягали петнадесет километра, без изобщо да се спрат.

Свидетелката на всичко това – Деви Аю – само се поизкашляла да си прочисти гърлото и се зачудила защо изобщо се намира посред гробището. Развързала била двата най-горни възела на покрива си и сега се захванала да охлаби и двата най-долни, за да може да си движи нозете. Косите ѝ били пораснали вълшебно и като ги тръснала, за да отметне забрадката от хасе, те потръпнали от следобедния ветрец, разстлали се по земята и заблещукали като черния мъх на речно дъно. Кожата ѝ била сбръчкана, но лицето ѝ лъщяло от белота, а очите ѝ се съживили в своите орбити и приковали бягащите отвъд храсталака зрители, половината от които успели да се отдалечат, но другата половина припаднали. При което тя се оплакала – никому конкретно, а по принцип, – че не било никак редно да я погребват жива.

Първото, за което се сетила, било бебето ѝ, което, разбира се, отдавна вече не било бебе. Самата тя починала преди двадесет и една години, на дванадесетия ден, след като родила отвратително момиченце – толкова грозно, че акушерката не можала да реши дали наистина е помогнала на бял свят да излезе бебе, или си било най-обикновено лайно, тъй като разстоянието между онзи отвор, от който се появяват бебетата, и

другия – откъдето излизат ланата – са нищо и никакви си два сантиметра. Но след като въпросното бебе се напънало, а после се и засмяло, акушерката повярвала в крайна сметка, че има пред себе си човешко същество, а не лайно, и съобщила на майката, която била просната изтощена върху леглото и не изявявала видимо желание да види отрочето си, че бебето се родило живо и здраво и – поне на пръв поглед – дружелюбно.

– Момиче е, нали? – попитала Деви Аю.

– Да – потвърдила акушерката. – Като трите предишни бебета.

– Четири дъщери, коя от коя по-красиви – рекла с неизмерима досада Деви Аю. – Остава само публичен дом да отвори с тях. Това, сегашното, колко е красиво?

Бебето, както си било пристегнато в повоя, започнало да се гърчи и реве в обятията на акушерката. И понеже в същото време непрестанно влизала и излизала жената, чиято работа била да изнесе окървавените чаршафи и пъпната връв, акушерката се въздържала временно да отговори, тъй като не можела в никакъв случай да си позволи да опише като красиво едно бебе с вид на черно лайно. Вместо това се помъчила да заобиколи въпроса:

– Ти си вече на години. Съмнявам се, че ще имаш кърма.

– Права си. Предишните три ме изцедиха докрай.

– Както и стотиците мъже.

– Мъжете бяха сто седемдесет и двама. Най-старият – на деветдесет, а най-младият – на дванадесет, само седмица след сунета си. Помня ги прекрасно всичките.

Бебето пак проплакало. Акушерката рекла, че ще трябва да му търси кърма. Ако не намерела, щяла да прибегне до краве мляко или кучешко, та защо не и от плъх.

– Хубаво, върви – съгласила се Деви Аю. – Горкото нещастно момиченце – загледала се в отблъскващото лице на бебето акушерката.

Не намирала думи да го опише, но ѝ приличало на проклето чудовище от пъкъл. Цялото телце на бебето било черно, сякаш го били горили живо, а формата му била съвсем странна и неузнаваема. Не била никак сигурна например дали носът на бебето бил наистина нос, понеже ѝ напомнял повече от всеки друг нос, който била виждала през живота си, на електрически контакт. Устата на бебето ѝ приличала на процеп в детска касичка прасенце, а ушите му не се различавали от дръжки на делва. В едно обаче била убедена: нямало на света по-отвратително създание от това нещастниче, и ако самата тя била Бог, сигурно моментално щяла да го убие, вместо да го остави да живее, понеже не го очаквало нищо друго освен безкрайната и безмилостна хорска жестокост.

– Горкото бебе – повторила акушерката и тръгнала да му търси дойка.

– Да, горкото бебче – рекла и Деви Аю, докато се въртяла и тръшкала в леглото.

– Нима не направих всичко възможно да те убия преди появата ти? Само граната дете не глътнах, за да я взривя в утробата си. Нещастниче малко мое. И нещастниците като злодеите не умират лесно.

В началото акушерката гледала да крие лицето на бебето от прииждащите съседки. Но щом им казала, че има нужда от мляко за бебето, жените се забутали да го зърнат, защото за онези, които познавали Деви Аю, винаги било удоволствие да гледат очарователните ѝ женски рожби. Акушерката се оказала безсилна да спре натиска на желаещите да отместят закрилата детското личице пелена, но щом го мернели, всички писвали от неизживяван дотогава ужас, при което акушерката се засмивала и им напомняла, че била направила всичко по силите си да им спести вида на това пъклено изчадие.

А след като се омела забързано, съседките замлъкнали за миг с израженията на малоумни, чиито спомени изведнъж били заличени.

– Направо си е за убиване – рекла първата, която успяла да се отърси от внезапния пристъп на амнезия.

– И това опитах вече – отбелязала появилата се по омачкана домашна роба Деви Аю, с увито около кръста парче плат. Косата ѝ била така разчорлена, сякаш допреди секунди се била борила с бик.

Жените я изгледали със съжаление.

– Нали е сладка? – попитала Деви Аю.

– Ами, да, Деви Аю.

– Най-ужасното проклятие е да родиш хубаво женско същество в свят, пълен с мъже, пощурели като разгонени песове.

Нито една от присъстващите не ѝ отговорила, но до една не престанали да я гледат със съчувствие и с пълното съзнание, че я мамят. Нямата Розина, планинското момиче, което от години слугувало у Деви Аю, я отвело в банята, където ваната била пълна с гореща вода. Сапунисала Деви Аю с ароматен серен сапун и я оставила да се кисне, а накрая ѝ измила косата с масло от алое вера. Единствено нямата не изглеждала сащисана, при все че нямало как точно тя да не е знае колко отвратително било новороденото, понеже била единствената помощница на акушерката по време на израждането му. Изтъркала гърба на господарката си с пемза, увила я в хавлията и след като Деви Аю излязла, почистила банята.

Една от жените направила опит да разведри обстановката и казала на Деви Аю:

– Вземи да ѝ измислиш по-хубаво име.

– Добре – рекла Деви Аю. – Ще я нарека Хубост.

– Ау! – възкликнали жените в желанието си да я разкандърдисат. – Що не я наречеш Вреда?

– Или пък Рана?

– Бога ми, не ѝ давайте подобно име.

– Добре, Хубост да бъде тогава.

Наблюдавали безпомощно как Деви Аю се прибрала в стаята си да се облече. Не им оставало друго, освен да се споглеждат и да си представят колко неподходящо е да кръстиш „Хубост“ черно като въглен момиченце с електрически контакт на сред лицето. Жив срам и позор!

А Деви Аю в действителност се мъчила да убие бебето, след като установила, че пак е бременна въпреки полувековното си пребиваване на този свят. Както и при предишните си дъщери, нямала представа кой конкретно е баща му, но за разлика от предходните случаи този път нямала никакво желание бебето ѝ да оцелее. Затова и глътнала с помощта на половин литър газирана вода дадените ѝ от някакъв селски доктор пет таблетки свръхсилен парацетамол, което насмалко щяло нея да я умори, но се оказало, че не е достатъчно, за да я отърве от бебето. Сетила се за втори начин и викнала акушерка, която била готова да умъртви бебето и да го извади от утробата ѝ с помощта на набутана в корема ѝ дървена пръчица. Силният кръвоизлив продължил два дни и две нощи, пръчицата излязла натрошена на трески, но бебето не спряло да расте. Пробвала и други шест начина да се отърве от бебето, но все, поради което най-сетне се предала омаломощена:

– Това, малкото, е истински боец и както е тръгнало, и на майка си ще надвие.

Оставила корема си да расте, на седмия месец изпълнила ритуала *селамаган* и оставила бебето да се роди, макар да отказала да го погледне. Вече била родила три дъщери, до една красавици и приличащи си, все едно били породени близнаци. Писнало ѝ било от такива бебета, които ѝ приличали на манекени от витрина, затова и не пожелала да погледне четвъртото, понеже била сигурна, че нямало да е по-различно от трите си таки. Разбира се, оказала се дълбоко неправа, но така или иначе, все още

нямала представа колко отблъскваща била най-малката. И независимо че съседките почнали да се побутват и да си шушукат как малкото приличало на резултат от случайното кръстосване на жаба с комодски варан, тя изобщо не заподозряла, че става дума тъкмо за нейното бебе.

Не възприела като лошо предзнаменование дори приказките им, че предишната нощ в гората вили диви кучета, а бухалите се били прибрали да спят в гнездата си.